

OPINIE

BELANGRIJKER DAN HET EINDE VAN DE PANDEMIE

Het belooft een onstuimig jaar te worden als de economie door het vaccin weer opengaat. Maar belangrijker: er ligt een klimaatcadeau te wachten.

Door Loudina Erasmus en Sandra Phlippen

Het komende jaar kan, mits het coronavaccin wordt uitgerold, een jaar van groei, geluk en optimisme worden. Maar belangrijker nog: er ligt een belofte die, als ze wordt waargemaakt, veel omvangrijker en verstrekkender kan blijken dan een pandemie. Namelijk die van een aarde die niet meer dan 1,5 graden Celsius opwarmt.

2020 was het jaar van een diepe wereldwijde gezondheids crisis, op de voet gevolgd door een historisch zware recessie. De nasleep hiervan, als het gaat om gezondheidsschade, rouwverwerking, werkloosheid, problematische schulden en een veel grotere economische ongelijkheid dan in 2019, willen wij geenszins bagatelliseren. Die nasleep is reëel en vergt alertheid.

Maar de opluchting over een vaccin en het opengaan van de wereldeconomie hebben alles in zich om van 2021 een onstuimig jaar te maken. Zo hard als de economische groeipercentages ineenkrompen, zo hard zullen ze bij het opengaan van de wereld weer

omhoogschieten. Dat is niet alleen statistisch zo. Ook gevoelsmatig zal er groei zijn na een jaar van collectieve ontberingen.

Een gezamenlijk trauma verbindt, zeggen psychologen. Of dat voor de wereld na corona geldt, hangt af van de vraag of overheden erin slagen om het herstel na deze klap voor iedereen kansrijk te maken. De impact van de pandemie op economieën mag in principe gelijk zijn, het vermogen daarvan te herstellen is dat zeker niet. Althans, zonder de hulp van anderen zoals in het Europees herstellfonds.

Toch is er ook de belofte van een nieuwe verbinding. Onder de komende president Biden zullen de VS zich opnieuw committeren aan het Klimaatakkoord van Parijs, met als doel een nul-emissie van CO₂ in 2050. Als Amerika dit doel haalt, kan het aan het einde van de eeuw 0,1 graden van de wereldtemperatuurstijging afschaven. Dat is 20% van het verschil tussen een wereld die 1,5 graden warmer is en een die twee graden warmer is. Een verschil met consequenties, zoals minder extreme regenval, orkanen en zeespiegel-

stijging en alle ellende die daarvan komt.

Maar er is meer: met Amerika erbij zijn de drie grootste vervuilers — de VS, Europa en China — gecommiteerd aan een nul-emissie in 2050 en (in het Chinese geval) 2060. Samen zijn deze economieën goed voor meer dan de helft van de wereldwijde uitstoot die tot nul gereduceerd kan worden. Een besef dat veel regeringsleiders moed zal geven om zich aan te sluiten. En wie niet de moed heeft om zich aan te sluiten, die zal mogelijk de angst voelen van het zich niet-aansluiten.

Want ook daar heeft de nieuwe president-elect van de VS aan gedacht: een grensbelasting op CO₂-uitstoot zal niet alleen de Amerikaanse industrie beschermen als de kosten stijgen door CO₂-reductie, maar ook landen met een sterke handelsrelatie met Amerika 'aanzetten' tot emissiereductie. Alleen zonder emissie zijn buitenlandse producten goedkoop genoeg (want onbelast) om op de Amerikaanse markt te concurreren. Een idee dat de Europese Commissie overigens al in 2022 in beleid wil omzetten.

Het besef van deze verschuiving van de bakens dringt nog nauwelijks tot mensen door. De belofte is ook nog allerminst zeker. De run off-Senaatsverkiezingen in januari zullen bepalen of er een Democratische meerderheid komt. Als die er komt, zal dat het startschot zijn voor een klimaatbeleid dat met twee biljoen dollar direct het spel op de wagen zet. De gokmarkten schatten de kans 20% dat de twee cruciale Senaatszetels naar de Democraten gaan. Een spannend cadeau voor het klimaat dus, dat pas in januari mag worden uitgekapt. □

Loudina Erasmus is klimaateconoom bij ABN Amro. Sandra Phlippen is hoofdeconoom bij ABN Amro en onderzoeker aan de Erasmus School of Economics.



‘Doordat de VS zich onder Biden weer aansluiten bij het Klimaatakkoord, lonkt de belofte van een aarde die niet meer dan 1,5 graden opwarmt’

